

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. 2.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.. » 2.50

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν.....20

261—ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔ. ΕΡΜΟΥ—261

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΛΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΥΣΕΒΕΙΑ.

Ἡ εὐσέβεια παράγει ἅπαντα τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ἀγαθὰ τὰ καθιστῶντα τὸν ἄνθρωπον πράγματι εὐτυχῇ· ἐνῷ ἀπεναντίας ἡ ἀσέβεια ἐπιφέρει πάντα τὰ δυστυχήματα καὶ καθιστᾷ αὐτὸν ταλαιπῶρον διὰ παντός. Ἡ εὐσέβεια διὰ μὲν τῆς ἐγκρατείας λ. χ. τῆς φιλοπονίας, τῆς αὐταρχίας κτλ. προάγει τὴν ὑγίαν τοῦ πνεύματος· διὰ δὲ τῆς ἐκθέσεως τῆς ἀληθοῦς ἀξίας τῶν ἀντικειμένων καὶ τῆς ἀκριβοῦς φάσεως τῆς ἀληθείας ἀναπτύσσει καὶ ἐνισχύει τὴν διάνοιαν καὶ τέλος διὰ τῆς πιστῆς ἐκτελέσεως τῶν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον ἡμῶν καθηκόντων ἐπιφέρει τὴν εἰρήνην τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως. Καὶ πάλιν, διὰ τῆς νηφαλιότητος καὶ τιμιότητος, τῆς φρονήσεως καὶ φιλοπονίας ὁ εὐσεβὴς εὐδοκμεῖ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του καὶ ἐξασφαλίζει δι' ἑαυτὸν φήμην ἀγαθὴν, γενικὴν ἐμπιστοσύνην καὶ βίον ἐνάρετον· πρὸς δὲ καὶ παρηγορίαν ἐν ᾧρα θλίψεως, καρτερίαν ἐν ταῖς δοκιμασίαις, ἀνάπαυσιν ἐν τῷ θανάτῳ καὶ μακαριότητα πέραν τοῦ τάφου.

Ἡ εὐσέβεια οὐδένα ἐνοχλεῖ, οὐδένα ζημιοῖ, οὐδένα καταστρέφει· οὐδενὸς τὴν ὑγίαν προσβάλλει, οὐδενὸς τὴν διάνοιαν ἐξασθενεῖ, οὐδενὸς τὴν συνείδησιν ταράττει, ἀλλ' ἀπεναντίας, οὔτε τὰ πάθη ὑποκινεῖ, οὔτε τὴν τιμὴν ἐλαττώνει, οὔτε γίνεται ποτὲ ἀντικείμενον πικρᾶς μεταμελείας. Οὐδέποτε ὤθησέ τινα εἰς τὴν πενίαν ὥς ἡ ἀσέβεια διὰ τῆς μέθης, τῆς ἀσωτείας, τῆς ὀκνηρίας καὶ ἐν γένει τῆς κακίας, οὐδὲ ὠδήγησέ ποτὲ τινα εἰς τὸ πτωχοκομεῖον ἢ εἰς τὰς φυλακάς, ἢ τὴν λαιμοτόμον, ἢ εἰς πρόωρον θάνατον. Οὐδέποτε ἐπιφέρει δεινὰς ἀσθενείας

σωματικὰς ἢ διανοητικὰς ἀλλ' ἀπαιτεῖ ὅ,τι ἑκαστος φρονίμως σκεπτόμενος πιστεύει ὅτι δι' αὐτοῦ θέλει ἀπολαύσει εὐτυχίαν καὶ γεναιότητα. Εἶναι δὲ ἀληθὲς ὅτι ἡ εὐσέβεια δὲν ὑπόσχεται ἐντελῆ ἀπαλλαγὴν τῶν παθημάτων καὶ τῶν δοκιμασιῶν ἐν τῷ κόσμῳ, οὐδὲ προφυλάττει τὸν ἄνθρωπον ἐντελῶς κατὰ τῶν ἀσθενειῶν, τῶν θλίψεων καὶ τοῦ θανάτου καὶ ὁμῶς οὐδὲν δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ὅσον αἱ ἀρεταὶ ἃς ἡ εὐσέβεια ἀπαιτεῖ καὶ ἀναπτύσσει ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. Δυστυχῶς πολλοὶ ἀναγνωρίζουσι τὴν ἀξίαν τῆς εὐσεβείας καὶ ἐγκωμιάζουσιν αὐτὴν ἐπαινοῦντες πάσας τὰς ἐξ αὐτῆς προερχομένας ἀρετάς καὶ ὁμῶς ζητοῦσι τὴν εὐτυχίαν αὐτῶν διὰ παντός ἄλλου μέσου ἢ διὰ τῆς εὐσεβείας.

Ο ΤΟΥΡΚΟΦΑΓΟΣ ΝΙΚΗΤΑΣ.

(καλλιτεχνικὴ σκιαγραφία).

Ἐν ἡ ἐποχῇ ἡ πρὸς τὸν πρακτικισμόν καὶ τὰς θετικὰς ἐπιστήμας τάσις ἀναστέλλει τὴν προαγωγὴν τῶν ὠραίων τεχνῶν, ὧν ἡ περιωπὴ ἀποβαίνει ἢ ὑποστάθμη τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς συγχρόνως τῶν κοινωνιῶν ἀναπτύξεως, φρονοῦμεν ὅτι ἡ νεωτέρα τέχνη, ἥτις ἀτυχῶς φέρει ἀπομικτὸν μᾶλλον ἢ ἐθνικὸν χαρακτῆρα, δεόν ἵνα τυγχάνῃ ἠθικῆς καὶ ἐνισχύσεως, ἀφοῦ οἱ ἀρμόδιοι οὐδὲλως ἢ ἀνευ στοργῆς ἐμερίμνησαν περὶ τῆς ὑποστηρίξεως καὶ παγιώσεως αὐτῆς. Λυπηρὸν ἐπ' ἀληθείας, ὅτι ἐν τῇ πρωτοργῇ ταύτῃ γῇ, ἐξ ἧς ἔρρευσεν ὁ ἀρχαῖος πολι-

τισμός και ἔξωγόνησε τὴν νενεκρωμένην ἀνθρωπότητα, αἱ ὠραῖαι τέχναι βιοῦσιν ὥσει ἀπόβλητοι καὶ προγεγραμμένοι παρθένοι ἀσθενεῖς καὶ ἄνευ περιθάψεως.

Ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης ὁρμώμενοι παρατίθεμεν ὧδε τὴν περιγραφὴν εὐφυοῦς τινός πλαστουργήματος, ὅπερ ἐσχάτως ἐδημιούργησεν ἡ εὐστροφος καὶ γλαφυρά γλυφίς τῶν διαπρεπόντων παρ' ἡμῖν καλλιτεχνῶν ἀδελφῶν Φυτάλη.

Τὸ κομψὸν καὶ χάριεν τοῦτο σύμπλεγμα, τὸ ὁποῖον ἐν ἄλλῃ ἀνεξάρτητοτέρῳ πνεύματι εἰσποχῇ δὲν ἤθελε παρῆλθαι οὕτως ἐν σιγῇ, παρίστησι τὸν Νικηταρᾶν φέροντα ἐπ' ὤμων Ἀλβανὸν πεπληγωμένον, ὠχρὸν, ἀσθενῆ, ἐτοιμοθάνατον κρατοῦντα τῇ δεξιᾷ μικρὰν κοπίδα ἐνῶ διὰ τῆς ἐτέρας ἐπιδεικνύσι βόστρυχον εἰς αὐτόν, ὅστις ἡμιεστραμμένον ἔχων τὸ πρόσωπον αἶρει ἐπὶ τοῦ Ἀλβανοῦ τὸ βλέμμα αὐστηρὸν καὶ ἀπειλητικόν, ἀλλ' ἀτάραχον.

Πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς τὴν μερικὴν τοῦ ἔργου ἀνάλυσιν, ὅπερ ἄλλως παρίστησι τὴν ἀρχέγονον ιδέαν τοῦ καλλιτέχνου ἐνσεσαρκωμένην ἐν πρωτοτύπῳ, θεωροῦμεν ἐπ' ἀναγκῆς νὰ προτάξωμεν βραχύ τι ἱστορικὸν ἐπεισόδιον, μεθ' οὗ ἔχει ἀμεσον σχέσιν τὸ ὑπ' ἐξέτασιν καλλιτέχνημα.

Κατὰ τὴν διάσημον ἐκείνην μάχην καθ' ἣν εὐάριθμοι Ἕλληνες κατέβαλον τὰ στίφη τοῦ Δράμαλη, ὁ ἀτρόμητος Νικηταρᾶς μετὰ τῶν διακοσίων αὐτοῦ ἀνδρῶν περιεφέρετο εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐχθρῶν διασπείρων τὸ πῦρ καὶ τὸν ὄλεθρον. Ἡ μάχη διήρκεσεν ἀπὸ μεσημβρίας μέχρις ἑσπέρας. Ἀπειρηκότες ἐκ τῆς σφαγῆς οἱ ἀνδρεῖοι πολεμισταὶ συνήλθον ἐν τῇ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους παρεμβολῇ, φοβούμενοι αἰφνιδικὰν τυχὸν ἐπίθεσιν ἄλλων ἐχθρῶν, οὓς κητεδίωνεκεν ὁ λέων τῆς Πελοποννήσου Κολοκοτρώνης, στρατοπεδεύων τότε περὶ τὸ "Ἄργος. Ὁ ἀκάματος Νικηταρᾶς περιελθὼν τὸ στρατόπεδον καὶ ἐξάρας τὸ φιλοπόλεμον καὶ καρτερικὸν τῶν στρατιωτῶν ἐνέπνευσεν αὐτοῖς νέον θάρρος, νέας δυνάμεις. Εἴτα ἀποσυρθεὶς ἐκεῖ που σύννοος, μελετῶν

ἐκ νέου καταστροφὰς καὶ πολέμους, καὶ βαίνων πρὸς τὰ λείψανα τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου συνήντησεν ἀνὰ τὴν λόχμην Ἀλβανὸν τραυματίαν, λειπόψυχον, γογγύζοντα ὑπὸ τῆς ὀδύνης καὶ κυλιόμενον αἱμόφυρτον. Εἶδεν οὗτος τὸν ἀντιπαρερχόμενον Νικητᾶν, ὃν ἠγνόει ὡς τοιοῦτον. "Ἠγειρεν ὠχρὸν τὴν κεφαλὴν καὶ ἐδέετο αὐτοῦ, ὅπως τῷ ἀποκόψῃ τὸν λαιμὸν συντέμνων οὕτω τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου. Ἀλλ' ὁ Νικηταρᾶς στὰς ὑπερφάνως πρὸ τοῦ Ἀλβανοῦ «Μωρὲ, τῷ εἶπεν, εἶμαι στρατιώτης καὶ ὄχι

δήμιος. Ἐλθέ θὰ σε ὀδηγήσω εἰς τὸν ἱατρὸν τοῦ στρατοπέδου μας, διὰ νὰ σε θεραπεύσῃ». Εἶπε καὶ κάμψας τὸ γόνυ ἔλαβε τὸν τραυματίαν ἐπὶ τῆς ῥάχews καὶ ἐβάδιζεν εἰς τὸν προμαχῶνα. Ἐν τούτῳ ὁ Ἀλβανὸς ἀκούσας πολλοὺς ἐξ ὀνόματος προσφωνοῦντας τῷ Νικηταρᾷ, ἠρώτησε ὁποῖαν συγγένειαν ἔχει μετὰ τοῦ περιωνύμου ἐκείνου Νικηταρᾷ, οὗ τὸ ὄνομα μετὰ τρόμου ἐφέρετο εἰς τὰ στόματα τῶν πολεμίων. Μαθὼν δὲ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ὅτι αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ Νικηταρᾶς, ὁ φοβερός ἐκεῖνος πολεμιστὴς καὶ θαυμάσιος τοῦ ἀνδρός τὸ γενναῖόν αὐτον ἐδάκρυσεν ὑπὸ συγκινήσεως καὶ ἐξαγαγὼν μικρὰν κοπίδα ἀπεπειράτο ν' ἀφέλῃ λάθρα βόστρυχον ἐκ τῆς κόμης τοῦ ἥρωος εἰς ἐνδειξὴν εὐγνωμοσύνης.

Ὁ Τουρκοφάγος Νικηταρᾶς.

Ἀλλ' ἡ κοπίς διεθυνομένη ὑπὸ χειρὸς ἐξησθενημένης ἤγγισε τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς τοῦ Νικηταρᾷ, ὅστις βλέψας «Εἶσαι ἄπιστος, μωρὲ Ἀλβανέ, τῷ παρατηρεῖ, ἐγὼ θέλω νὰ σε σώσω καὶ σὺ μελετᾷς νὰ με φονεύσῃς;» Ἐδάκρυσε συγκεκινημένος ἐπὶ μᾶλλον ἐκεῖνος καὶ ἔδειξε μετὰ παραπόνου τὸν πλόκαμον, ὃν διεβεβαίον, ὅτι θέλει διατηρήσει κειμήλιον τιμαλφές, μαρτύριον τοιοῦτου ἥρωϊσμοῦ.¹

¹ Σημ. Τὸ κειμήλιον τοῦτο τοῦ βόστρυχου θανὼν ὁ Ἀλβανὸς παρέδωκε τῷ Παναγιώτῃ Ἱατρικῷ, τῷ καὶ συμματῶσόντι τῆς μάχης ἐκείνης, ὅστις μεταγενέστερον ἐπιδεικνύων αὐτὸ διηγήθη τὸ γεγονός εἰς τὸν φιλέλληνα Ἐλβετὸν Βετάν, διατελέσαντα μυατικὸν γραμματεῖα τοῦ ἀειμνήστου Καποδιστρίου. Ἐκ στόματος δὲ τοῦ Βετάν ἐθρullyετο ἡ αξιομνημόνευτος αὕτη πράξις τοῦ ἥρωος.

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀνεκδότου τούτου, ὁ καλλιτέχνης, ὅστις γνωρίζει νὰ ἀρῶνται τὰς ἐμπνεύσεις ἐξ εὐγενούς πάντοτε πηγῆς, ἐξύφανε διαπλάσας τὸ ἔργον, δι' οὗ κατ' ἐξοχὴν ζητεῖ νὰ παραστήσῃ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ μὲν ἥρωας ἀπειλεῖ, ὁ δὲ τραυματίας ἐξηγεῖται. Ἀλλ' εἰ καὶ μόνον τὴν ἀρχικὴν ιδέαν ἀπλῶς ἐσωματοποίησεν διὰ τοῦ προπλάσματος, οὐχ ἥττον ἐπ' αὐτοῦ εὐρίσκει τις ἐγκράτειαν καὶ σπουδὴν βαθεῖαν τῶν ἀναλογιῶν τοῦ σώματος καὶ τῶν ἀνατομικῶν κανόνων, ἀκριβεῖαν περὶ τὸ διάγραμμα ἱκανὴν, ὡς καὶ περὶ τὴν διάταξιν τῆς ἀναβολῆς, ἥτις καίτοι πολὺπτυχος ἀφίησιν ἐνιαχοῦ καταφανεῖς τὰς ἐσωτερικὰς γραμμὰς τοῦ σώματος. Ἐκ τοῦ ἐντόνου καὶ νευρώδους τοῦ σώματος, τῆς ἐξοχῆς τῶν μυῶνων καὶ ὀστέων, ἐκ τῆς μεγαλοπρεποῦς καθόλου στάσεως νομίζει τις ὅτι ἡ ζωὴ ῥεεῖ ὑπὸ τὰς φλέβας τοῦ Νικηταρᾶ, ὃν παρίστησι τύπον ἀληθοῦς ἥρωος τῆς μεγάλῃς ἐκείνης γενεᾶς τῆς ἐπαναστάσεως, ἐνῶ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ τραυματίου ἐκφράζεται διὰ τῆς εὐφυοῦς συστάσεως τῶν ὀφρύων καὶ τῆς συστολῆς τοῦ μετώπου τὸ βαθύ ἄλγος καὶ ἡ συγκίνησις, μεθ' ἧς ἀτενίζει τὸν ἥρωα. Νομίζει τις ὅτι ἐπιθανάτιος ὠχρότης ἐπεκάθισεν αὐτοῦ.

Ἐν συνόψει εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο σύμπλεγμα εὐρίσκει τις εἰκόνα εὐγλωττον ἡρωϊσμοῦ, χριστιανικῆς αὐταπαρνήσεως καὶ εὐγνωμοσύνης. Καταλήγοντες συγχαιρομεν τοῖς ἀδελφοῖς φυτάλῃ ἐπὶ τῇ εὐφύᾳ τοῦ ἔργου, προτρέποντες αὐτοὺς ὅπως μεταφέρωσι τὰ ἐπιτυχῆς τοῦτο πλαστούργημα εἰς φυσικὸν μέγεθος ἐνθα ἡ φαντασία αὐτῶν θέλει βεβαίως ἐτι μᾶλλον ἐγκαταμίζει τὴν φυσικὴν ἀλήθειαν μετὰ τοῦ ἰδανικοῦ κάλλους· καὶ ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ μεθ' ἧς προσπαθοῦσι νὰ περιχαγάωσιν εἰς τὴν ἀρμόζουσαν περιωπὴν τὴν νέαν καλλιτεχνίαν ὑπὲρ ἧς πρῶτοι ἐνταῦθα πολλὰ ἐμόχθησαν, καὶ ἥτις ἐκ τῆς ὀλιγορίας τῶν ἀρμοδιῶν κινδυνεύει νὰ καταπέσῃ.

Εὐχῆς ἔργον ἤθελεν εἶσθαι, ἂν ἡ Κυβέρνησις υἱοθέτει τὸ ἐλληνοπρεπὲς τοῦτο ἔργον, διαγωνίζουσα οὕτω καὶ μεταδιδούσα ταῖς ἐπελευσομέναις γενεαῖς εἰκόνα ἀπαραμίλλου ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐταπαρνήσεως, οἷα ἐχαρακτήριζε τοὺς λέοντας ἐκείνους τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως.

Κ. Φ. Σ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Ὁ μεγαλείτερος ἡγεμὼν τοῦ κόσμου, ὁ ἀρχαιοτέρος καὶ συγχρόνως ὁ νεώτερος πάντων, εἰς ὃν οὐ μόνον οὐδεὶς ἀνθίσταται ἀλλὰ καὶ πάντες ἐκόντες ὑποτάσσονται, συρόμενοι ὑπὸ ἡκαταμαχῆτου κλίσεως εἶναι ἡ καλλονή! Οἱ ποιηταὶ ὕμνησαν τὴν ὠραιότητα καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς φάσεις. . . . ἐκτὸς μιάς! Ἐνεκωμίασαν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ σχῆμα, τὸ

χρῶμα τὸ ἀπαστράπτον ἢ θωπεῖον βλέμμα των. Ἐξύμνησαν τὴν εὐγένειαν τοῦ μετώπου, τὴν ἀλαζονίαν τῆς ῥινός, τὸν χρωματισμὸν καὶ τὸ λεῖον τῶν χειλέων, τὴν λεπτότητα τοῦ πώγωνος.

Περιέγραφαν τὴν χάριν τοῦ λαιμοῦ, τὴν εὐκαμψίαν τοῦ σώματος καὶ τὴν λευκότητα τῆς χειρός· ἀλλ' ἐλησμόνησαν νὰ ὁμιλήσωσι περὶ τῶν ὀνύχων! καὶ μ' ὅλα ταῦτα οἱ ὄνυχες δὲν εἶναι μία τῶν πρωτίστων καλλονῶν τῆς χειρός; ὑπάρχει χεὶρ, ἔστω καὶ αὐτὴ ἡ τῆς Ἀφροδίτης, ἣν θὰ ἐτόλμα τις νὰ ὀνομάσῃ καλὴν, ἐὰν τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων αὐτῆς ἦσαν παρέμορφωμένα δι' ὀνύχων ἀμαυρῶν, χονδροειδῶν, ἐστρεβλωμένων ἢ καὶ ἐστερημένην τοῦ χηρίσμου τοῦτου κόσμου δι' οἰανδήποτε αἰτίαν;

Ἐν ᾧ ἀφ' ἐτέρου τῆς χειρὸς δύναται νὰ ἐκλειφθῇ ὡς δυσειδής, ἐὰν οἰοσθῇποτε καὶ ἂν ἦναι ὁ σχηματισμὸς τῆς τοῦ χρῶμα ἢ καὶ ἡ ἡλικία εἶναι κεκοσμημένη διὰ κομψῶν καλλιμόρφων ὀνύχων ἐρυθρωτῶν, οὔτε πολὺ σκιερῶν, οὔτε πολὺ διαφανῶν, ἐχόντων ῥάχιν ἐπιμήκη καὶ ἡδέως πως καμπυλωμένην κατὰ τὰς γωνίας;

Ὁ καλὸς ὄνυξ συνονοῖ ἐν ἑαυτῷ τὰ ἐξῆς τρία συνήθη τῆς τελειότητος προσόντα: τὴν καλλονήν, τὴν χρησιμότητα καὶ τὴν ἰσχύν.

Ὁ ὄνυξ πρέπει νὰ εἶναι χαρίεις, ὡς πέταλον ῥόδου· ἰσχυρὸς, ὡς ἐργαλεῖον· καὶ ἐπιφόδος, ὡς ὄπλον.

Οἱ ὄνυχες ἀνάμφισθητῶς χρησιμεύουσιν ὡς ἐργαλεῖα. Ἡ χεὶρ πιεῖ ἰσχυρότερον καὶ οἱ δάκτυλοι εἶναι εὐστροφώτεροι, ὅταν αἱ προσπάθειαι τῆς συγκεφαλιαίουνται καὶ συγκεντροῦνται, οὕτως εἰπεῖν, εἰς σειρὰν καλῶς ὁργανισμένων ὀνύχων.

Εἶναι ὡσαύτως ὄπλον καὶ πληγώνουσι πολυτρόπως· ἕκαστος γνωρίζει ποῖα ἔχνη δύναται νὰ ἀφήσῃ ἐπὶ προσώπου ἐχθροῦ καὶ ἡ λεπτοφυεσττέρα χεὶρ· καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ κερατώδης τοῦ ὄνυχος οὐσία εἶναι τοξική. Ὁξύ δηλητήριο, ἐὰν λειφθῇ εἰς μεγάλῃν δόσιν, βραδὺ δὲ καὶ φαρμακῶδες ἐὰν λαμβάνηται εἰς μικράς· ὡς πολλάκις πολλοῖς συμβαίνει, οἵτινες ὡς λιμοκτονοῦντες λέοντες κατατρώγουσι συνεχῶς τοὺς ὄνυχας των· ἀλλ' ἡ συνήθεια αὕτη ἐκτὸς τοῦ ὅτι βλάπτει τὴν ὑγίαν, ἀλλ' ἐπιφέρει εἰς τὸ σῶμα καὶ τὴν φυσιογνωμίαν οἰκτρὰ ἀποτελέσματα.

Ὁ συρμός (mode), διότι ὁ συρμός ἔχει τὴν ἀδιακρίσιαν νὰ ἀναμιγνύηται παντοῦ, ὁ συρμός λέγω μᾶς ἔφερε πρὸ τινων ἐτῶν εἰς διενέξεις πρὸς τοὺς ὄνυχας μας. Ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῆς τελειοποιήσεως ἀφίνει αὐτοὺς νὰ αὐξάνωσιν εἰς σχῆμα γελοῖον καὶ διὰ τὴν πρόθεσιν καὶ διὰ τὰ ἀποτελέσματά του. Οἱ ὄνυχες μηχανθέντες οὕτω ὑπὲρ τὸ δέον διδουσιν εἰς τὴν χεῖρα εἴτε τοῦ ἀνδρός, εἴτε τῆς γυνακὸς ἐξωτερικὸν ποδὸς δυδακτύλου βραδύποδος.

Οἱ πολὺ βραχεῖς ἀφ' ἐτέρου ὄνυχες δεικνύουσι τοὺς δακτύλους ὁμοίους πρὸς ἀμορφα σχεδιάσματα μᾶλλον ἢ πρὸς δακτύλους.

Οἱ, ὡς πενθοῦντες, περικυκλωμένοι διὰ μελανῆς